

Arrest

nr. 188 196 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat P. VAN CRAEYNST en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 juli 2015 België is binnengekomen, samen met zijn minderjarige zoon, diende op 24 juli 2015 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2015 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad bij arrest nummer 165 952 van 15 april 2016 de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 31 augustus 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 16 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker bij

aangetekend schrijven van 16 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 31/08/2016
Overdracht CGVS: 05/09/2016

A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier is, en op 25 juni 1970 in Kadhamiya, Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren, verklaarde zich op 24 juli 2015 een eerste maal vluchteling in België en verklaarde toen het volgende:

U woonde achtereenvolgens in de wijken Abu Ghraib (1970-1982), Talbiyah (1982-1999), Karrada (1999-2010), Hurriya (2010-2013) en Talbiyah (2013-2015). U liep school tot het derde middelbaar en werkte vanaf uw zeventiende als politieagent bij het toenmalige Ministerie van Binnenlandse Zaken. U werd onderverdeeld bij de dienst Al-Hirassat ('Bewaking') die instond voor de bewaking van olie-installaties, ambassades, VIP's, banken en toeristische plaatsen. Zelf bewaakte u het gebouw van de dienst. In de loop der jaren klom u op tot 'rais urafa' (Staff Sergeant). In 1993 huwde u met A. A.-Z. met wie u vijf kinderen heeft. Eén van jullie zonen, A., is overleden. In 2014 scheidden jullie en hertrouwde u met A. A.-B. H. Ondertussen heeft u met haar drie kinderen.

Na de val van het regime van Saddam Hussein (2003) werden de politiediensten tijdelijk buiten werking gesteld. In 2004 hervatte u het werk bij de hervormde politie. Aanvankelijk werd u onderverdeeld bij uw oude dienst, die ondertussen de naam 'Himayet Al Munsha'ad' droeg. Al na een maand werd u ondergebracht bij het 'Directoraatgeneraal van de oproeppolitie' ('Mudiriyat Shurta Al Najda Al Amm, kortweg 'Al Najda'). Deze dienst was bevoegd voor allerlei interventies (bv. tussenkomsten bij ruzies, het vervoeren van gewonden etc.) en patrouilles. Verder werkte de dienst samen met de Amerikaanse troepen om informatie in te zamelen, kopstukken van milities te arresteren en plaatsen aan te wijzen. U deed administratief werk, maar had regelmatig contact met de Amerikanen. Ze deden beroep op u om informatie in te zamelen over de kopstukken van de milities in uw wijk. Op die manier was u betrokken bij de arrestatie van (gekende) militieleden. Daarnaast had u administratieve taken in het hoofdkantoor van de dienst te Karrada.

In 2007 werd uw broer M., werkzaam bij de 'Haras Al Watani' ('Nationale Garde'), in Adhamiyah vermoord door een sluipschutter van een niet nader genoemde militie.

Na het vertrek van de Amerikaanse troepen in 2011 had u enkel administratieve taken en werd u onderverantwoordelijke van de dienst 'centrale boekhouding'. In die hoedanigheid was u verantwoordelijk voor de interne en externe postbedeling van uw dienst. In 2013 werd u personeelsverantwoordelijke en moest u de aanen afwezigheden optekenen. U klom ondertussen op tot de rang 'mufawadh' ('onderofficier'). Na de uren kluste u bij als schilder.

In mei 2015 bracht u een bezoek aan de ouderen in uw wijk. Ze hadden een discussie over de politieke toestand in het land toen op een gegeven moment een zekere A. A.-M. zich bij het gezelschap aansloot. Die laatste, een telg uit de familie van de voormalige premier Nouri Al-Maliki, is een sjiitische religieuze leider die in 2009 door de Amerikanen werd gearresteerd omdat hij een leidinggevende rol had binnen het Mehdi-leger. Hij had enige tijd in de Bucca-gevangenis vastgezet en was in 2011 naar Iran gevlucht. Eind 2014 was hij naar uw wijk teruggekeerd en bekleedde hij als Damaj officier (via het integratieprogramma) de rang van 'muqaddem' ('luitenant-kolonel') bij een niet gespecificeerde dienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U vermoedt dat hij ondertussen een leidinggevende functie bij de militie 'Assaeb Ahl Al Haqq' heeft. A. A.-M. zei dat de soennieten de oorzaak van alle problemen in het land waren. U mengde zich in de discussie en gaf hem ongelijk. De discussie ontaardde en leek op een handgemeen uit te draaien. Enkele omstaanders kwamen tussen en stuurden u naar de woning van uw ouders in Talbiyah. Een uur later werd u opgebeld door uw vriend H. A. O. Hij zei dat u de wijk moest verlaten omdat er gewapende mannen in militair uniform uw huis waren binnengevallen. Uw tweede echtgenote en uw jongste zoon waren op dat moment in het huis aanwezig. U deed wat hij vroeg en vertrok naar het huis van uw oom M. K. G. A.-Z. in Hurriya, samen met uw twee oudste zonen, M. en M.

Een week tot tien dagen later volgde er een tweede inval in uw woning. Opnieuw waren uw echtgenote en zoon in de woning. Nadien volgde, nog eens een week of tien dagen later, een derde inval in uw woning. Na de tweede of derde inval verliet uw echtgenote de woning. Ze dook met een deel van de kinderen (zowel uit uw eerste als tweede huwelijk) onder bij uw ouders in Talbiyah.

In tussentijd was u van plan om uw dienst op de hoogte te brengen van uw probleem. U hoopte dat zij de nodige stappen tegen A. A.-M. zouden nemen.

Dat bleek echter onmogelijk. U merkte dat A. A.-M. u was voor geweest en diverse leidinggevende officieren had verteld dat u ten tijde van de Amerikaanse aanwezigheid in Irak verantwoordelijk was voor

de arrestatie van diverse kopstukken van sjiiitische milities. U wist dat de milities in uw dienst geïnfilteerd waren en vreesde dat ze zich tegen u zouden keren. Uit angst voor bloedwraak besloot u niet meer naar het werk te gaan.

In dezelfde periode vernam u via vrienden dat A. A.-M. nog steeds naar u op zoek was en dat hij had gezworen u of uw zonen te vermoorden. Uw broer A. voelde zich daarom genoodzaakt Irak te verlaten. In mei 2015 verliet hij Irak en vluchtte naar Oostenrijk.

Ook voor u bleek de situatie niet langer houdbaar. U besloot daarom het land te verlaten. Op 10 juli 2015 nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Op 12 juli 2015 reisde u naar Griekenland, vervolgens reisde u over land naar Oostenrijk. Op 23 juli 2015 nam u vanuit Oostenrijk het vliegtuig naar België. De volgende dag, op 24 juli 2015, vroeg u in België een eerste maal asiel aan. Tijdens uw reis, behalve het traject tussen Oostenrijk en België, werd u vergezeld van uw neef H. H. K. K. (OV (...) - CG (...) - weigering vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus) die op dezelfde dag asiel aanvraagde. Hij verliet Irak om redenen die volledig losstaan van uw asielmotieven.

In tussentijd werd uw 9-jarige zoon M. S. J. A. (OV (...) en toegevoegd aan uw bijlage) door uw oudste zoon M. naar Turkije gebracht. De reden van zijn vertrek was de slechte gezondheid van Mohammed en zijn dringende nood aan medische bijstand. Uw zoon M. raakte in Turkije zijn geld kwijt, maar ontmoette uw vriend N. S. M. Uw vriend reisde met uw zoon M. naar Europa, maar werd in Duitsland onderschept door de Duitse autoriteiten. Zijn identiteitsdocumenten en die van uw zoon werden in beslag genomen, maar uw vriend legde uit dat hij uw zoon in België moest afleveren. De Duitse autoriteiten gaven hem de nodige documenten en lieten hem doorreizen. Omstreeks 27 of 28 september 2015 kwamen N. en M. in België aan. N. vroeg eerst asiel aan, maar op 16 oktober 2015 opteerde hij voor een vrijwillige terugkeer naar Irak. In tussentijd onderging uw zoon in België een operatie en ontving hij de nodige medische zorgen.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie eerste pagina paspoort dd. 07/06/2011, identiteitskaart dd. 26/03/2014, nationaliteitsbewijs dd. 11/03/2010, identiteitskaart zoon Mohammed dd. 18/05/2011, kopie identiteitskaart tweede echtgenote dd. 26/03/2014, kopie identiteitskaart zoon A. dd. 26/03/2014, kopie identiteitskaart dochter H. dd. (onleesbaar)/05/2011, kopie identiteitskaart zoon Mo. dd. 17/05/2011, kopie identiteitskaart zoon M. dd. (onleesbaar)/05/2011, kopie identiteitskaart dochter F. dd. 26/03/2014, kopie identiteitskaart dochter Z. dd. 26/03/2014, nationaliteitsbewijs zoon Moh. dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs eerste echtgenote dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs tweede echtgenote dd. 07/01/2014, kopie nationaliteitsbewijs dochter H. dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs zoon Mo. dd. 13/10/2013, kopie nationaliteitsbewijs zoon M. dd. 13/10/2013, kopie geboorteakte dochter B. dd. 16/04/2015, huwelijksakte i.v.m. tweede huwelijk dd. 30/10/2013, woonattest Ur dd. 10/06/2015, badge Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 03/02/2009, badge 'Iraqi Police Force', certificaat 'Iraq Ministry of Interior' dd. 30/06/2005.

Op 23 december 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen op 25 januari 2016 beroep aan, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 15 april 2015 de beslissing van het CGVS volgde in haar arrest nr. 165952. U ging niet in cassatieberoep.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 31 augustus 2016 een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze tweede asielaanvraag legt u een nieuw document neer, met name een arrestatiebevel dat tegen u zou zijn uitgevaardigd. U had het niet eerder in uw bezit maar verkreeg het via een vriend. U vreest bij terugkeer naar Irak op staande voet gearresteerd te worden en vervolgens vermoord te worden door A. A.-M.

Intussen, nl. op 4 januari 2016, heeft ook uw ex-vrouw A. A. N. M. (CG (...) en OV (...)) hier in België een eerste asielaanvraag ingediend. Deze asielaanvraag staat los van de uwe.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing

naar de asielmotieven die u in het verleden al hebt uiteengezet, nl. uw vrees tegenover A. A.-M. en zijn aanhangers.

Er moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd immers geoordeeld dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was omdat (i) het niet aannemelijk is dat u in discussie zou zijn gegaan met A. A.-M., dat gelet op het profiel (ii) van een persoon zoals A. A.-M. niet kan aangenomen worden dat dat hij zich zou laten verleiden tot een handgemeen met u, (iii) dat u er niet in bent geslaagd het verloop van de discussie op overtuigende wijze te reconstrueren, (iv) dat de beschuldiging dat u verantwoordelijk zou zijn geweest in 2009 voor de arrestatie van A. A.-M. niet plausibel is, (v) dat indien u werkelijk iets te maken had met de arrestatie van A. A.-M. het volslagen onduidelijk is waarom hij u in de periode 2009-2015 met rust heeft gelaten, (vi) dat uw verklaringen over de incidenten die zich na de discussie voordeden niet overtuigen, (vii) dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vrees voor bloedwraak, (viii) dat uw profiel als agent 'an sich' onvoldoende is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, (ix) dat uw soennitische achtergrond - gelet op uw jarenlang probleemloos verblijf binnen de sjjiitische gemeenschap - onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, (x) én dat u onduidelijkheid schepte over uw identiteitsgegevens. De RvV voegde nog toe dat u verder geen concrete argumenten aanvoerde om bovenstaande motivering te weerleggen.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter uw voorgaande verklaringen herhaalt kan de eerdere argumentatie en beoordeling niet wijzigen. Als enig nieuw element legt u een kopie van een arrestatiebevel neer. Dit enkele document vermag niet bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag te weerleggen. Immers, u legt enkel een kopie neer zodat de herkomst en/of authenticiteit hiervan - gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën - niet kan worden nagegaan. Los daarvan, op vormelijk vlak is het opvallend dat dit arrestatiebevel, dat zou moeten zijn uitgevaardigd door de Iraakse militaire overheden, geen enkele officiële hoofding bevat, wat toch moeilijk kan worden aangenomen gelet op het officiële karakter van een dergelijk stuk. Ook de gekopieerde stempel (onderaan rechts) is nauwelijks zichtbaar, noch leesbaar op de kopie. Het document, dat wel werd gesigneerd, werd echter niet gedateerd door de opsteller ervan. Opmerkelijk is evenzeer dat uw geboortedatum volgens dit document 26 juli 1970 is. Zoals in de vorige beslissing al werd aangegeven bevatten de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag voorgelegde identiteitsdocumenten al diverse geboortedata, met name op uw identiteitskaart, kopie van uw paspoort, en badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Immers, volgens uw paspoort en de registratie bij DVZ werd u op 5 februari 1970 geboren. Volgens uw identiteitskaart, de badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, en uw verklaringen bij het CGVS bent u echter op 25 juni 1970 geboren (zie CGVS, p. 2 - zie Documenten, identiteitskaart dd. 26/03/2014). Nu zou er, blijkens dit arrestatiebevel, nog een derde geboortedatum van u circuleren (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Dit alles onderstreept andermaal dat aan uw verklaringen maar weinig geloof kan worden gehecht, alsook dat er omtrent de herkomst van dit door u neergelegde stuk de nodige twijfels zijn gerezen. Alleszins vermag dit stuk niet de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict

in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni -augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. bereikt, moeten,

overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de schending van het beginsel van de bewijskrachten van geschriften dat is neergelegd in artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek."

In een eerste onderdeel bevestigt verzoeker dat hij dezelfde vrees aanvoert als tijdens zijn vorige asielaanvraag en gaat hij in op de motieven met betrekking tot het door hem neergelegde aanhoudingsbevel in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn religieuze overtuiging en het feit dat de sjiiitische milities dagelijks aanslagen plegen tegen soennieten en slachtoffers maken door ontvoering, mishandeling en moord. Hij stelt dat hij als soenniet eveneens het mikpunt is van IS indien hij weigert met hen mee te werken.

In een derde onderdeel vraagt verzoeker om de mate van willekeurig geweld te beoordelen aan de hand van verschillende elementen. Hij bespreekt de algemene veiligheidssituatie in de provincie Bagdad en de impact op de burgers, de toegang tot de gezondheidszorg en de hygiëne, de leerplicht van kinderen, het functionele karakter van Bagdad en het gebruikte wapentype. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, de bronnen waarop de landeninformatie van het administratief dossier steunt en een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Hij besluit dat hij in hoofddorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug naar de Commissaris-generaal te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep brengt verzoeker volgende documenten bij in het verzoekschrift:

- Het artikel "A judicial analysis of Article 15 (c) of the Qualification Directive and international protection issues" van John Kelly van 2 april 2015 op de website van het electronic immigration network (stuk 2)
- Tal van artikelen en rapporten met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (stukken 3-32).

2.1.3. In een aanvullende nota van 25 april 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24*).

2.3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

2.4. Verzoeker betwist niet dat hij in zijn tweede asielaanvraag louter zijn eerdere verklaringen herhaalt, zodat dit gegeven op zich reeds toelaat vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van de eerste asielaanvraag niet kan worden gewijzigd.

Verzoeker heeft enerzijds een aanhoudingsbevel voorgelegd, waarvan de Raad slechts kan vaststellen dat dit een kopie betreft, waardoor het een document is dat gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd. Bovendien kunnen dergelijke documenten slechts een ondersteunende werking hebben in het kader van een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Bijgevolg kan dit stuk de beoordeling van verzoekers eerste asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen.

Waar verzoeker anderzijds lijkt aan te geven dat hij een vrees heeft voor omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, merkt de Raad op dat dit evenzeer werd beoordeeld in de eerste asielaanvraag. Verzoekers soennitische achtergrond – gelet op zijn jarenlang probleemloos verblijf binnen de sjiiitische gemeenschap – is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het feit dat verzoeker tot slot opnieuw ingaat op de mate van willekeurig geweld in Bagdad, volstaat evenmin om te besluiten dat er nieuwe elementen voorliggen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Gelet op de informatie die in het verzoekschrift en in de aanvullende nota werd opgenomen, blijkt dat deze slechts een voortzetting vormt van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard is, geen verband legt met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en evenmin aan toont dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop in de bestreden beslissing de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Bovendien benadrukt de Raad dat een theoretische uiteenzetting geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers profiel en zijn voorgehouden problemen niet geloofwaardig werden bevonden. In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn profiel en ervaring als soenniet in Bagdad, merkt de Raad op dat hij het feit dat hij daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd onvoldoende concreet aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoeker opwerpt dat de Commissaris-generaal zich niet op recente informatie baseert, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, die een actualisatie inhoudt van de veiligheidssituatie in Bagdad tot januari 2017, en waarin de informatie waarop de bestreden beslissing steunt genoegzaam bevestigd wordt.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de Commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen

voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP